

USTVARJENI PO BOŽJI PODOBI

Ljudje smo ustvarjeni po Božji podobi. Vsi, brez izjeme. Po Božjem načrtu. Samo Bog ve, zakaj si nas je želel tako različne. Črne, bele, velike, male, vesele, jezljive, dobrohotne, trmaste, ukazovalne, blage ... in nas postavil na en sam svet, ki si ga moramo deliti. V nas je vsadil hrepenenje po ljubezni, sprejetosti in razumevanju. Vsadil nam je željo po biti srečen. A vsega tega nam ni kar položil pred noge. V svoji modrosti je hotel, da se za to sami odločimo, vložimo ves svoj trud in vztrajamo, tudi če gre težko ... Hotel je, da se skozi padce in zmage tudi mi učimo ljubiti, sprejemati in razumeti. Hotel je, da se naučimo, kaj je prav in da to tudi upamo povedati, brez sramu in bojazni. Hotel je, da smo svetilka v temi in sol zemlje.

Leto, ki je minilo, je bilo zelo bogato z raznoraznimi preizkušnjami, iz katerih bi se – po Božji volji – morali veliko naučiti. Leto, ki prihaja, nam prinaša nove in nove. Bodimo pogumni in vztrajni, jasni in blagi, pokončni in razumevajoči. Bodimo Njegov glas v tem hitrem in velikokrat zmedenem svetu. Naj bo On naša moč in naša pot.

BLAGOSLOVLJENO LETO, KI PRIHAJA.

Urška Jesenko

GOSPODOVO RAZGLAŠENJE – BOŽJE RAZODEVANJE

Cerkveni praznik svetih treh kraljev je eden izmed praznikov iz božičnega sklopa in ga praznujemo 6. januarja. Praznik najbolj poznamo po tem, da so takrat prišli trije kralji k novorojenemu Jezusu in mu prinesli vsak po eno darilo. V spomin na ta dogodek danes na ta dan v jaslice postavimo tri kralje: Gašperja, Miha in Boltežarja. Večer pred praznikom pa je še zadnji sveti večer, ko še tretjič blagoslovimo in pokadimo naše domove. Samo poimenovanje dneva pravzaprav ni točno, saj Cerkev ne slavi treh kraljev, ampak Gospodovo razglašenje. V tem so zajeti zlasti trije dogodki, ki so, vsak po svoje, razglasili Kristusovo božanstvo: poklonitev modrih z vzhoda, Jezusov krst v Jordanu in ženitovanje v Kani. Ti dogodki veselo oznanjajo slavna Gospodova dela. Kralji so prinesli zlato, kadilo in miro. Prastara tradicija je videla v teh darovih bogato simboliko: zlato so Jezusu darovali kot kralju, kadilo kot Bogu, miro pa kot umrlemu človeku. Z njimi je povezana zvezda, ki se je prikazala modrim kot »čudovit jezik z neba«. Vzšla je na vzhodu, jim kazala pot, nato pa obstala nad krajem, kjer je bilo rojeno dete. Kakor koli že – znamenje prihoda Jezusa Kristusa je resnično obstajalo.

V Betlehemu in okolici so vedeli, da se je rodil Odrešenik in so to pokazali tudi drugim, vendar se niso zganili. Niso pohiteli v Betlehem, kot bi pričakovali od ljudi, ki nenehno čakajo na Mesijev приход. Ostali so udobno v svojih hišah. Modri z vzhoda pa so se potrudili, odšli so na dolgo pot. Vodila jih je resnična pobožnost. Bogu so želeli izkazati svojo pobožnost in podložnost. Na kolenih so počastili dete v hlevčku, danes pa ga lahko častimo v evharistiji.

In sveta noč je nastopila v vsem svojem veličastvu. V sveti noči je bila rojena ljubezen. Dopolnile so se sanje, ki so jih narodi sanjali stoletja, uresničila so se težka pričakovanja. Ta ljubezen ni ustvarila kraljestva na trem svetu, njeno vladarstvo je človeško srce. Človeško srce je neizmeren tempelj. »Toda malo je človeških src današnjih dni, ki bi stopala za ljubeznijo« (Ivan Tavčar).

Kljub vojnam, lakoti in preganjanju se Gospod razodeva tudi danes. Razodeva se preko trpečih, v katerih sije hrepenenje po miru, razodeva se preko revnih ter lačnih svobode. Bog ne daje ugodja, ampak kliče k spreobrnjenju, k bistvenemu. Daje milost človeku, da bi spoznal, da je življenje ter spoštovanje življenja ena bistvenih prvin zapovedi: »Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe.« Bog se današnji čas razodeva skozi dobra dela Božjih otrok. Ne bodimo črnogledi. Zaupajmo v Božjo previdnost. V najhujši temi je vedno mogoče najti iskro svetlobe, ki osvetli naše misli. Bodimo čuječi. Naj nas ne preseneti slaba beseda. Vedno razodevajmo čistost srca in duše. Naj bo naša pot pot sprave in odpuščanja. Božje razodetje prihaja z božičem, ki nas nagovarja k svetosti in ponižnosti. Sveta luč je luč veselja tudi za današnji čas. Naj v naših družinah zasijeta toplina in bližina, saj se tudi tu razodeva Bog.

Preko narave – stvarstva sveta Bog daje prostor človeku za življenje na zemlji. Človek naj bi spoštoval naravne zakone, z naravo naj bi ravnal odgovorno. Bog je v človekovo dušo položil vest, ki govori, ali delamo prav ali ne. Za vse bomo poslednji dan odgovarjali. Bog se torej razodeva povsod, kjer smo pripravljeni začutiti ga; je naš prijatelj, pa tudi razsodnik. Vodi nas po poti, ki je včasih ne razumemo, a nam je v dobro. Bog je navzoč povsod, razodeva se ves čas.

Skleniva z mislijo iz govora na praznik Gospodovega razglašanja: »Tudi mi smo prišli, da bi počastili Kristusa v resnici, ki sije iz evangelija, kakor zvezde na nebu. Tudi mi, ki prepoznavamo in častimo Kristusa, našega kralja in duhovnika, ki je umrl za nas, smo ga počastili z zlatom, s kadilom in z miro. Zdaj nam manjka le, da zanj tudi pričujemo, da se odpravimo po novi poti, ki bo drugačna od tiste, po kateri smo prišli.«

Breda Dolenc in Anica Kumer

USMILJENI KAKOR OČE

8. decembra se je v vesoljni Cerkvi začelo leto usmiljenja z naslovom *Usmiljeni kakor Oče*. Že sam naslov me povabi najprej v usmiljen Očetov objem, da bom potem tudi jaz lahko usmiljena do svojih bratov in sester.

Gospod mi ob Božiču do konca izkaže svoje usmiljenje, On postane človek, sprejme vso krhkost zato, da bi mi podaril sebe. Vabi me, da odgovorim na njegovo izročitev. Kako? Sprejemem njega in začenjam živeti v svojem srcu iz Očetove navzočnosti.

Božja beseda letošnjega adventnega časa je bila zelo bogata tudi v klicanju k usmiljenju. Klic Janeza Krstnika v puščavi je v sedanji krizi in letu usmiljenja izredno aktualen. Janez je sam v puščavi, stran od družbe. »Prevladujoče javno mnenje« ga ne zanima, njegova usmeritev in cilj je Bog in naš odnos z njim. Ni zaposlen z mislijo, da bi vsem ugajal. Ne hrani se z jedmi drugih ljudi, ampak s kobilicami in divjim medom, hrano izgnancev, izključenih iz družbe. Ne oblači se po modi, po tem kar je »hit« v Jeruzalemu. Njegovo oblačilo je iz kamelje kože. Pozna grešnost ljudi in tiste, ki se lastne grešnosti zavedajo in jo priznavajo, kliče k spreobrnjenju. Tiste pa, ki se z lastno grešnostjo nočejo soočiti, jasno in odločno kara. Imenuje jih »gadja zalega« (Lk 3,7). Ne izbira besed. Verodostojno pove resnico, naj stane, kar hoče. Hkrati pa ves čas kaže na njega, ki šele prihaja in ki je usmiljen kakor Oče. Njegovo usmiljenje ni jalovo: njegovo sočutje je delovanje, ki ruši za človeka nepremostljive ovire.

Druga podoba usmiljenja, ki mi je večkrat pred očmi, je delo velikega slikarja Rembrandta Vrnitev izgubljenega sina. Slika, ki tako čudovito ponazarja ljubečega Očeta, ki usmiljeno sprejme še tako velikega grešnika, sina, ki je vse zapravil. Usmiljenja si ne morem zaslužiti. Oče ga daje, saj je On čista ljubezen, ki je zastonjski dar. Vsako življenje je poveličevanje ljubezni Gospoda, katerega »usmiljenje je nad vsemi njegovimi deli«. Če usmiljenje ni zasnovano na tak način, postane dolg, ki ga ni mogoče poravnati, krivda, ki je ni mogoče odpraviti: krivda, da obstajam, krivda, za katero se lahko pokorim le s smrtjo. Namesto da bi bil Bog dajalec, je izterjevalec življenja, ki tako postane zapor brez izhoda. Preklinjam dan, ko sem se rodila: obdana sem »s strupom in nadlogo« in Božja roka ves dan deluje proti meni. Kdor pa posluša v življenju »poveličevanje njegovega usmiljenja«, lahko reče: «Jaz se bom veselil v Gospodu» in »silno se veselim v Gospodu.«

Sveta Favstina Kowalska, svetnica in mistikinja, je dobila od Jezusa posebno naročilo: »Povej jim, da še nobeden, kdor je klical moje usmiljenje, ni bil razočaran ali osramočen. Kdor je zaupal v mojo dobroto, mi posebej ugaja« (1541).

Bog daj, da bi po priprošnji svete Favstine rada klicala Božje usmiljenje ter zaupala v Njegovo dobroto.

Andreja Žakelj

BLAGOSLOV – PRAZNE MARNJE ALI BOŽJI DOTIK

Pred leti sem šla k spovedi in omenila svojo zaskrbljenost v zvezi z otroki. Ne spomnim se več, kaj me je skrbelo, in to niti ni pomembno. Spovednik mi je naročil, naj skrb prepustim Bogu, vsak dan pa naj molim za otroke in vsak dan naj jih blagoslovim. Dati blagoslov pomeni priklicati božjo milost nad nekoga ali nekaj, izročiti nekoga ali nekaj v Božje varstvo.

Naročeno sem začela izpolnjevati in stvar res deluje. Vedno znova, vsak dan molim za otroke, jih blagoslovim in izročim Bogu v varstvo. Ko otroci odrastejo, starše še naprej skrbi zanje. To je sicer popolnoma prav, a te skrbi je največkrat modro zadržati v sebi. Z molitvijo in blagoslovom pa v prvi vrsti pomirim sebe in resnično verjamem, da pomagam otrokom.

Ali je blagoslov prazna marnja?

Jaz sem največkrat vernik Tomaževega stila. Verjamem, če vidim, čutim, doživim. Vem, da se s tako vero ne morem ravno hvaliti, a tako pač je. Kar nekajkrat sem doživela, da je molitev obrodila sad, tudi s prejemom ali podelitvijo blagoslova imam dobre izkušnje.

Ko sem hodila po Španiji, so mi duhovniki na koncu maše, ali pa nune po končani večerni molitvi, podelili blagoslov za romarje. Včasih so mi položili roko na ramo, me pokrižali na čelo ali pa nad mano naredili znamenje križa. Ta blagoslov sem vedno čutila naslednji dan. Seveda sem morala hoditi sama, in utrujenost ni bila nič manjša, a vedno znova sem se spomnila na blagoslov, to pa mi je dajalo dodatne moči in veselja. Ko nekaj dni nisem šla k sveti maši, ker le-te ni bilo, se je to poznalo na poti.

Božič in Veliko noč vedno preživim doma. Občutek imam, da nikakor ne smem zamuditi velike milosti, ki jo domu in družini v teh svetih dneh prinaša Božji blagoslov. Zame blagoslov hiše ni le star obred.

Verjamem, da mora človek najprej sam narediti vse, kar je v njegovi moči, če pa temu doda še prošnjo za Božji blagoslov, bo delo obrodilo sadove.

Saj gledate tekme smučarjev. Vsaj četrtnina jih je odlično fizično pripravljenih, zmagajo pa tisti, ki imajo še nekaj več, ki imajo dobro pripravljeno tudi dušo. In za dobro pripravo duše je odlično sredstvo BLAGOSLOV.

V letu 2016 vam zato želim, da bi vse vaše delo spremljal Božji blagoslov.

Hermina Cankar

Izdala Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. TRR: 07000-0000846221

Odgovarja: Igor Jereb, župnik. ☎ 04 5105 000, ✉ zupnija.ziri@rkc.si, <http://zupnija-ziri.si>
mobitel župnik: Igor Jereb: 041 703 578, mobitel duhovni pomočnik Jakob Kralj: 031 850 443

Duhovnik je na voljo po vsaki sveti maši.

Naklada: 750 izvodov

ODGOVOREN DRŽAVLJAN JE VREDEN POL DUCATA OMAHLJIVCEV

Proti konca leta mi je naša stegovodja Sara poklonila knjigo ob priložnosti dobro izvedenega skavtskega dogodka.

Ne dolgo nazaj sem jo začela občasno prebirati in ker imam priložnost, bi rada z vami delila delček knjige. Izpostavila bi predvsem poved "Odgovoren državljan je vreden pol ducata omahljivcev." Verjetno me poved še bolj nagovarja zato, ker letos (in naslednje dve leti) dajemo še večji poudarek na vzgojo za odgovornost. Z omenjeno usmeritvijo, ki nam jo združenje postavi na vsaka tri leta, želimo pri naših članih doseči vzgojno spremembo, ki bo vplivala tako na posameznika kot tudi na vejo, steg in družbo. Vzgajali bomo na treh ravneh, in sicer odgovornost do sebe, do skavtstva in do družbe. Imamo poslanstvo, ki ga želimo v tem letu (in naslednjih) izpolniti in se že veselimo sveta, ki bo konec koncev boljši, kot smo ga prejeli. Zavedamo se, da spreminjamo svet samo, če najprej spremenimo samega sebe.

Za konec pa imam še nekaj drobtinic iz knjige za vse vas, za katere upam, da vam bodo dale misliti tako kot meni. Predvsem pa jih vzemite kot dobro popotnico v novem letu:

- Smisel za humor ti bo pomagal skozi pretečo nevarnost in skozi slabe čase.
- Ni bistveno, kaj vse lahko pridobiš s svojim delom, ampak koliko truda si pripravljen vložiti v svoje delo. Edina ambicija, ki kaj šteje, je ambicija storiti to, kar je prav.
- Pri opravljanju dela, ki ti je naloženo, je vedra prizadevnost najboljše priporočilo.
- Človek, ki se hvali, je po navadi človek, ki hvalo potrebuje.
- Mnogo ljudi zahteva pravice, še preden so si jih prislužili.
- Radost pride k tistemu, ki služi svojemu bližnjemu, da bi služili Bogu.
- Vedno nam uspe, ko opravljamo svoje dolžnosti, nikoli, ko jih zanemarjamo.
- Ne bodi zadovoljen s **kaj** – spoznaj tudi **zakaj** in **kako**.
- Narava nas je obdarila z enimi usti in dvema ušesoma – tako, da lahko slišimo dvakrat več, kot povemo.

Kreativna Vivarca (Božena Demšar)

DOKTORAT IZ MOŽA

»Kaj naj oblečem?« se sprašujeta mož in žena. »Treba bi bilo oprati umazane cunje,« nadaljuje tiho mož. Žena pa si misli: »Popoldne moram nujno po nove hlače, čevlje in bluzo.«

Mož in žena sta pogosto prepričana, da sozakonec misli in čuti enako. A to je velika zmota, ki lahko pripelje do hudih nesporazumov. Če se jim hočem izogniti, se moram nujno vživeti v svet in razmišljanje sozakonca. V ta svet pa lahko vstopim le tako, da mi sozakonec pripoveduje o sebi, o svojih doživljanjih, strahovih, pričakovanjih in čustvih. Kar slišim, moram nujno preveriti, če res prav razmem.

Za trden odnos je premalo le telesna privlačnost. Pogovor med zakoncema je tako pomemben in obvezujoč kot molitev brevirja za duhovnika.

Ob velikem številu ločitev so vedno glasnejša opozorila, kako je pomembna priprava na zakon. Na skupno hojo pred poroko imam zelo lepe spomine. Bila sem sredi študija v Ljubljani, ko sem spoznala Andreja. Mobiteli so bili takrat še velik luksuz, zato sva si napisala kakšno pisemce in se videvala skoraj vsak dan. Po slabem letu sva se odločila za Šolo za zakon. Pari smo se srečevali na vsaka dva tedna v zaključeni skupini od oktobra do maja. Srečanja so bila zelo preprosta. Za domačo nalogo sva dobila vprašanje, o katerem sva se do naslednjega srečanja pogovarjala in ob tem spoznavala najini družini, pogled na svet, vero, Cerkev, vzgojo otrok ... Zakonski par, ki je vodil skupino, nam ni delil modrih nasvetov za srečen zakon v desetih točkah, ampak svoje izkušnje. Včasih pogovor med nama ni stekel. Nekatera svoja doživljanja sem takrat prvič delila z drugim. A ker sva vedela, da bova na skupini morala nekaj povedati, sva vneto iskala besede.

Ni nama žal, da sva Šolo za zakon obiskovala dve leti in se o istih stvareh pogovarjala dvakrat. Po prvem letu še nisva bila pripravljena na poroko, sva pa hotela nadgraditi najin odnos. V želji, da bi Bog vodil najino zvezo, sva prosila duhovnika, naj naju zaroči. Nikoli ne bom pozabila tistega majskega dopoldneva, ko sva s kolesi hitela na Žale, kjer je ta duhovnik služboval. V zavetju in tišini nove cerkve, pred Marijinim kipom, ki drži roke v obliki Andrejevega križa, sva prosila za blagoslov najine priprave na zakon. Zaroka nama je še vedno puščala svobodo. Ko sva se zvečer spet srečala, sva sestavila molitev, ki jo še vedno moliva vsako jutro. Po poroki sva jo malo spremenila, ko so prišli otroci, sva vključila tudi njih.

A s poroko se je v resnici vse šele začelo. Pisatelj Eric Wilson v knjigi Varno pred ognjem piše: *»Ko moški skuša osvojiti srce neke ženske, jo preučuje. Skušaj izvedeti, kaj ima rada, česa ne, kakšne navade ima in konjičke. A potem, ko jo osvoji in jo poroči, pogosto vse to opusti. Če jo je pred poroko proučeval toliko, da bi lahko rekel, da je opravil maturo, bi moral po njej nadaljevati z učenjem, dokler ne opravi diplome, nato magisterija in nazadnje še doktorata. To je dosmrtno potovanje, v katerem se s srcem vedno bolj bliža njenemu.«*

